

Estimats diocesans:

El passat dimecres vam començar el temps de Quaresma, que ens prepara per a la celebració de la Pasqua del Senyor. Són quaranta dies de reflexió demanant per la conversió personal i pastoral de tot cristià a l'Església i al món. La imatge del camí que cadascun de nosaltres recorre és molt suggerent i afavoreix l'acceptació del lema proposat pel papa Francesc per al Jubileu d'enguany: **Pelegrins de l'esperança**. Són dues paraules que es complementen i expliquen el sentit profund d'aquest any. Caminem cada individu segons la seva pròpia responsabilitat, però alhora ho fem junts, dins la comunitat eclesial, amb l'objectiu de servir la societat que ens envolta i presentant la persona de Jesucrist amb tot el que això suposa de compromís i d'esperança ferma en una meta anunciada, a la qual arribarem sostinguts per la gràcia.

Heu pogut comprovar com durant aquest any accentuem els aspectes més importants de la vida cristiana que ens suggereix el Papa en la convocatòria jubilar. Desitjo que les diverses reflexions i aportacions que ens adrecem els uns als altres ens ajudin a aprofundir en les virtuts cristianes, evitant el cansament de sentir-ho repetidament i la rutina de parlar-ne. La gent de CÀRITAS edita cada any un llibre per facilitar la vivència del temps quaresmal. El proposen per a tothom i és conegut i utilitzat per molts de vosaltres. El llibre d'aquest 2025 porta per títol **Allí on ens necessites, obrim camí a l'esperança**. Em sembla molt adient. Us ofereixo algunes frases, paràgrafs i titulars perquè sigui conegut per molts més lectors de tots els àmbits socials i eclesials.

Caminar és un acte d'esperança, saber que arribarem a una meta sense tenir la certesa de com serà el camí, com l'hem de transitar i quines alegries i obstacles hi trobarem. El temps quaresmal ens convida a posar-nos dempeus, a agafar el nostre bastó i una petita motxilla, i a avançar cap a la meta de la Pasqua, cap a la trobada amb Aquell que dona sentit a la nostra vida: Jesús.

Necessitem esperança. Tots coincidim que el dolor més gran que vivim actualment és la realitat de les guerres, totes les situacions de violència i conflicte que impedeixen viure en la pau i l'harmonia per a les quals hem estat creats. Ens dol la tragèdia d'una humanitat que oblida els drames del passat i torna a ensopegar amb la brutalitat de la violència. Davant d'això, molts grups humans es desanimen, s'angoixen o es deixen vèncer. El papa Francesc proposa alguns signes d'esperança que, després de descriure els efectes negatius de les diverses situacions, ens assenyalen les llums que aixequen l'ànim i la confiança. Acceptant la vulnerabilitat, existeixen camins per a l'esperança. Fins i tot Jesús es presenta com un home vulnerable, des del pessebre fins a la creu. La seva vida és un exemple que tenir cura dels altres, començant per les persones més fràgils, és el camí cap a una vida més plena.

La meua vulnerabilitat és un reflex del camí de Jesús cap a la Pasqua. A la societat actual, marcada per l'individualisme i l'autosuficiència, s'han produït grans oblits pel que fa a la nostra petitesa i a la solidaritat amb els altres. Recordeu una vegada més el contingut de l'encíclica *Fratelli tutti*, on el papa Francesc ens indica les exigències de la fraternitat, que no és una opció entre d'altres, sinó el germen essencial a través del qual podem descobrir la paternitat de Déu. I tot això des de la bondat, des de la sobrietat, des de l'hospitalitat fraterna, des de la tendresa. Com podeu veure, el nostre recorregut té molts matisos que ens permeten entreveure la presència de Jesucrist enmig nostre.

Déu vulgui que els cristians siguin llums del Ressuscitat per proposar a tothom un camí nou, ple d'esperança, que ens condueixi fins a la Pasqua.

Amb la meua benedicció i afecte.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.

Queridos diocesanos:

El pasado miércoles empezamos el tiempo de Cuaresma que nos prepara para la celebración de la Pascua del Señor. Son cuarenta días de reflexión pidiendo por la conversión personal y pastoral de todo cristiano en la Iglesia y en el mundo. La imagen de camino transitado por cada uno de nosotros es muy sugerente y propicia una aceptación del lema propuesto por el papa Francisco para el Jubileo de este año: **Peregrinos de esperanza**. Son dos palabras que se complementan y explican el sentido profundo de este año. Caminamos cada individuo según su propia responsabilidad pero junto a muchos otros en el interior de la comunidad eclesial con el objetivo de servir a la sociedad que nos rodea presentando la persona de Jesucristo con todo lo que ello supone de compromiso y de esperanza cierta en una meta anunciada a la que llegaremos sostenidos por la gracia.

Habéis comprobado cómo durante este año acentuamos los aspectos más importantes de la vida cristiana que nos sugiere el Papa en la convocatoria jubilar. Deseo que las distintas reflexiones y aportaciones que nos dirijamos unos a otros nos ayuden a profundizar en las virtudes cristianas evitando cansancios de tanto oír y repeticiones de tanto hablar. Las gentes de CÁRITAS editan cada año un libro para facilitar la vivencia del tiempo cuaresmal. Lo proponen para todos y es conocido y utilizado por muchos de vosotros. El libro de este 2025 lleva por título **Allí donde nos necesitas, abrimos camino a la esperanza**. Me parece muy apropiado. Os ofrezco algunas frases, párrafos y titulares para que sea conocido por muchos más lectores de todos los sectores sociales y eclesiales.

Caminar es un acto de esperanza, saber que llegaremos a una meta, sin tener la certeza de cómo será el camino, de cómo debemos transitarlo y de qué alegrías y obstáculos nos encontraremos en él. El tiempo cuaresmal nos invita a ponernos en pie, a coger nuestro bastón y una pequeña mochila y avanzar hacia la meta de la Pascua, al encuentro del que da sentido a nuestra vida, Jesús.

Necesitamos esperanza. Todos coincidimos en que el mayor dolor que estamos viviendo en la actualidad es la realidad de las guerras, todas las situaciones de violencia y conflicto que impiden vivir en la paz y en la armonía para la que fuimos creados. Nos duele la tragedia de una humanidad que se olvida de los dramas del pasado y vuelve a tropezar en la brutalidad de la violencia. Ante todo ello hay muchos grupos humanos que se desaniman, se angustian o se hunden. El papa Francisco propone unos signos de esperanza que, tras la descripción de los efectos negativos de las distintas situaciones, nos señala las luces que levantan el ánimo y la confianza. Aceptando la vulnerabilidad existen caminos para la esperanza. Incluso Jesús se presenta como un hombre vulnerable, desde el pesebre hasta la cruz. Su vida es un ejemplo de que cuidar a los demás, empezando por las personas más frágiles, es el camino para una vida más plena.

Mi vulnerabilidad es un reflejo del camino de Jesús hacia la Pascua. En la sociedad actual, marcada por el individualismo y la autosuficiencia se han producido grandes descuidos en cuanto a nuestra pequeñez y la solidaridad con los demás. Recordad una vez más el contenido de la encíclica *Fratelli tutti* donde el papa Francisco nos punta las exigencias de la fraternidad, que no es una opción entre otras sino el germen esencial por el que podemos descubrir la paternidad de Dios. Y todo ello desde la bondad, desde la sobriedad, desde la hospitalidad fraterna, desde la ternura. Como veis nuestro recorrido tiene muchos matices que nos permiten atisbar la presencia de Jesucristo en medio de nosotros.

Quiera Dios que los cristianos sean luces del Resucitado para proponer a todos un camino nuevo, lleno de esperanza, que conduce hasta la Pascua.

Con mi bendición y afecto

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.